

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑσωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρθόλειον.

Περίοδος Β'.—τόμ. 10^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 6 Σεπτεμβρίου 1903

Ἔτος 25^{ον}—Ἀριθ. 36

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΚΑΒΙΔΟΥΛΙΝΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια.)

Κατὰ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν καὶ ἡμίσειαν, δεύτερον καμάρκι ἐξεσφενδονίσθη ἀπὸ τὴν λέμβον τοῦ κ. Ἐρτώ.

Τὴν φορὰν αὐτὴν, ὀλίγον σχοινὶ ἠναγκάσθησαν νὰ καλοῦμαι αὐτοὶ. Αἱ ἄλλαι φαλαίνιδες ἐπλησίασαν, μὲ προσοχὴν ἐννοεῖται, διὰ νὰ μὴ τὰς κτυπήσῃ ἡ πληγωμένη φάλαινα μὲ τὴν οὐρὰν τῆς. Μόλις δὲ τὴν ἐτραυμάτισαν μὲ τὴν λόγχην καὶ μὲ τὸ τσαπί, τὸ κῆτος ἐβγαλεν ἀπὸ τοὺς ρώθωνάς του κόκκινον ἀφρὸν καὶ ἐξέπνευσεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, ἐνῶ τὸ μικρὸν ἐξηφανίζετο ὑποβρυχίως.

Τὸ ρεῦμα ἦτο εὐνοϊκόν, καὶ ἡ φάλαινα εὐκόλως ἐρρυμουλκήθη ἕως τὸν «Ἀγίον Ἐνῶχ», ὅπου ὁ κ. Μπουρκάρ διέταξε καὶ ἐβαλαν εἰς τὴν θέσιν ἰων τὰ σύσπαστα διὰ νὰ τὴν ἐπιδιβάσουν τὸ ἀπόγευμα.

Ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα ἦλθε μὲ τὴν λέμβον τοῦ ἑνὸς Ἰσπανός, καὶ ἐξήτησε νὰ ὁμιλήσῃ μὲ τὸν πλοίαρχον. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔκαμνε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ σκελετολόγου· ἐμάζεψε δηλαδὴ τὸ πάχος που μένει εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ σκελετοῦ τῆς φαλαίνης. Ἀφοῦ ἐξήτησε τὴν φάλαιναν, ἡ ὁποία ἦτο δεμένη εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ πλοίου, εἶπεν:

— Αὐτὴπραγματικῶς εἶνε μίξις ἀπὸ τῆς μεγαλήτερας που ἔχουν ψαρευθῇ εἰς αὐτὰ τὰ νερά, ἐδῶ καὶ τρεῖς μῆνες.

— Καὶ ἦτον καλὴ ἡ πεισκάδα φέτος; ἠρώτησεν ὁ κ. Μπουρκάρ.

— Μέτρια, ἀπήντησεν ὁ Ἰσπανός σκελετολόγος καὶ δι' αὐτὸ μόνον μισὴ δωδεκάδα σκελετοὺς δούλεψα. Σὰς παρακαλῶ λοιπὸν

νὰ μοῦ τὸν παραχωρήσητε αὐτὸν ἐδῶ. — Πολὺ εὐχαρίστως.

Κατὰ τὰ ἐπόμενα δύο ἡμερονύκτια, ὁ Ἰσπανός ἔμεινεν εἰς τὸ πλοῖον καὶ παρευρέθη εἰς ὅλας τὰς ἐργασίας τῆς συλλογῆς τοῦ λίπους. Ἡ φάλαινα ἐκείνη ἔδωκεν 125 σωσιὰ βαρέλια ἐξαιρέτου ἐλαίου. Ὁ Ἰσπανός μὲ τοὺς ἀνθρώπους του μετέφερε κατόπιν τὸν σκελετὸν εἰς τὸ κατάστημά του, κείμενον εἰς τὴν παραλίαν τῆς λιμνοχλάσσης, δύο μίλια μακρὰν ἀπὸ τὸ ἀγκυροβόλιον.

Ὅταν ἀνεχώρησεν, ὁ ἱατρὸς Φιλιδῶλ εἶπεν εἰς τὸν πλοίαρχον:

— Γνωρίζετε, κύριε Μπουρκάρ, τί βγάζει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὰ κόκκαλα τῆς φαλαίνης;

— Μερικὲς στάμνες λαδοῦ τὸ πολὺ...

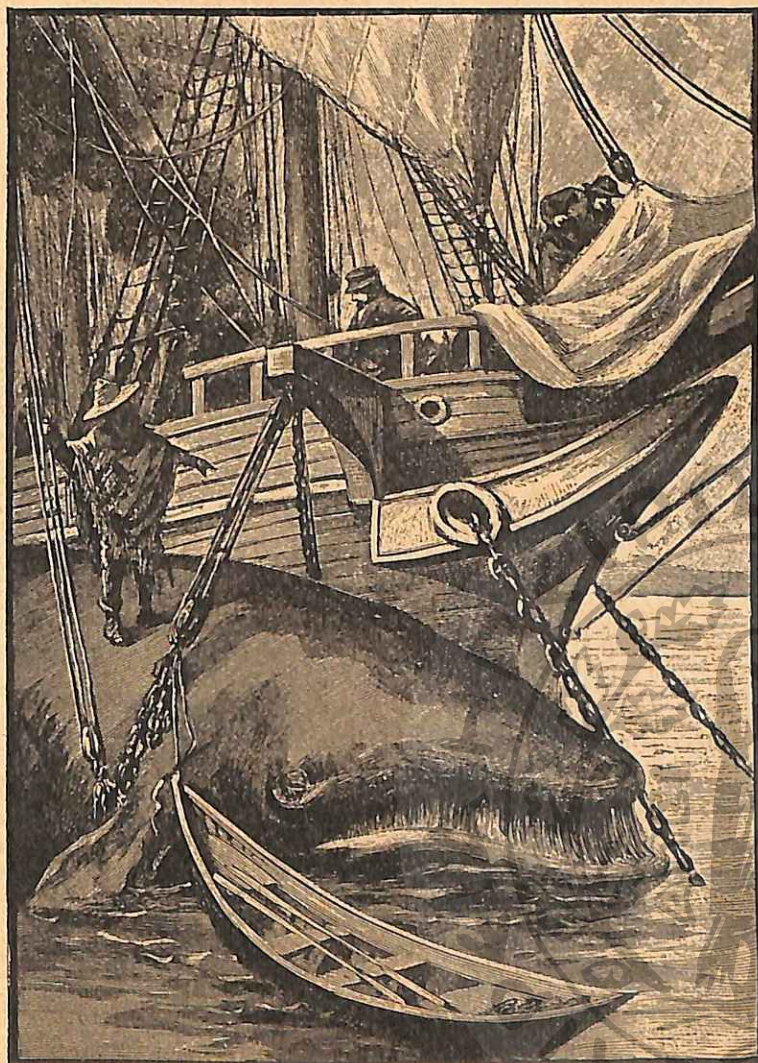
— Ἐχετε μεγάλο λάθος· ὁ ἴδιος μοῦ εἶπεν, ὅτι ἐνίοτε ἀπὸ μίαν φάλαιναν βγάζει καὶ δεκαπέντε βαρέλια...

— Δεκαπέντε βαρέλια!... ἀνέκραξεν ὁ κ. Μπουρκάρ. Ἀ! ἄλλην φορὰν δὲν χαρίζω σκελετοὺς. Θὰ σκελετολογεῖτε μόνοι μας!

Ὁ «Ἀγίος Ἐνῶχ» ἔμεινεν εἰς τὸν ὅρμον τῆς Μαργαρίτας ἕως τὰς 17 Ἰουνίου διὰ νὰ συμπληρώσῃ τὸ φορτίον του. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, τὸ πλήρωμα κατώρθωσε νὰ συλλάβῃ ἄρκετὰ ἀκόμη κῆτη. μετὰ δὲ αὐτῶν ἕνα φουσητήρα, ὁ ἑποῖος ὀλίγον ἔλειψεν ν' ἀνατρέψῃ τὴν λέμβον τοῦ ὑποπλοίαρχου Ἀλλότ. Τὴν ἐγέμισε μάλιστα, μὲ ἓν κτύπημα τῆς οὐρᾶς του, μὲ νερά ἕως τὴν κουραστήν. Ἀλλὰ κατόπιν ὁ μάστορ-Καβιδουλίνος ἐγέμισε μὲ τὸ λίπός του 80 βαρέλια...

Ἐννοεῖται ὅτι καὶ τὰ ἄλλα πλοῖα κατεδίωκαν τὰς φαλαίνας εἰς τὰ ἀπώτατα βάθη τοῦ ὅρμου τῆς Μαργαρίτας. Οἱ Ἀμερικανοὶ ἰδίως ἔμεναν ἄρκετὰ εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν ἐργασίαν ἰων.

Ὁ κυβερνήτης ἐνὸς ἐκ τῶν πλοίων τούτων, — τοῦ «Ἰρβινγ» τοῦ λιμένας Σὰν Διέγου, — ἐπεσκέσθη ἐπὶ τοῦ

Ἐξήτησε τὴν φάλαιναν, ἡ ὁποία ἦτο δεμένη εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ πλοίου » (Σελ. 271, στ. α')

« Ἐπὶ τέλους, μίαν ἡμέρα, εἶδα εἰς ἓνα παράθυρο ἓνα ὥρατο κρυστάλλινο μπουκάλι ποῦ ἐλαμποκοποῦσε στὸν ἥλιο, καὶ ἄλλαξε χίλια χρώματα. Κτυπῶ τὴν πόρτα, καὶ τὸ ζητῶ. Ἡ νοικοκυρά, μιά καλὴ γρηούλα, μοῦ εἶπε πῶς θὰ μού το δώσῃ χάρισμα, ἂν τῆς φέρω ἓνα γωματένιο, ὁλοστρόγγυλο, χωρίς καμμιὰ ραγάδα.

«Αὐτὸ μ' ἔδωκε σὲ μεγάλη συλλογὴ! Ἐπὶ τέλους μιά ἡμέρα ἐπέτυχα ἓνα ὁλοστρόγγυλο γωματένιο μπουκάλι, ποῦ το ἐκράτουσεν ἓνας θεριστὴς κ' ἐπήγαυε βιαστικός. Τὸν ἐπῆρα τὸ κατόπιν. Ἐμπρὸς αὐτὸς καὶ πίσω ἐγὼ ἐφθάσαμε κοντὰ σὲ μιά λίμνη. Ἐκάθησεν ὁ θεριστὴς κοντὰ στὸ νερὸ γιὰ νὰ ξεκουρασθῇ, καὶ ἄφησε τὸ μπουκάλι δίπλα του. Ἐγὼ ἐπλησίασα σιγά-σιγά, χωρίς νὰ με καταλάβῃ. Ἐξαφνα, ἐγγίζει αὐτὸς μὲ τὸ δάκτυλο τὸ μπουκάλι, καὶ τὸν βλέπω ποὺ γίνεται ἀκριδὰ, καὶ δίνει μιά καὶ χάνεται εἰς τὸν ἀέρα. Τρέχω ἐγὼ τότε νὰ πάρω τὸ μπουκάλι. Τὸ σηκώνω καὶ ἦτον ἐλαφρότερο καὶ ἀπὸ πούπουλο. Ἐτυχε τὴν στιγμήν αὐτὴν νὰ το τρίψω λιγάνι μὲ τὸ χέρι μου, καὶ νά! βγαίνει ἐμπρὸς μου μιά νεράϊδα. Τὴν ἐρωτῶ, τί εἶνε αὐτὸ τὸ μπουκάλι, καὶ αὐτὴ σκάζει στὰ γέλια, καὶ μοῦ ἀπαντᾷ:

«—Μπᾶ! βασίλη! Τζι-τζι, δὲν το γνωρίζεις; Εἶνε τὸ μαγικὸ Τσί-Τσί!

«Ἐτσι εὐρήκα ἐπὶ τέλους τὸ μαγικὸ ὄργανο ποῦ εἶχεν ὁ πατέρας μου μιά φορά καὶ ἦτον τόσο δυνατὸς βασιλέας. Ἐρχεται τότε καὶ ἡ ἀκριδὰ. Ἐρωτῶ τὴ νεράϊδα, καὶ αὐτὴ μοῦ λέγει ὅτι ἡ ἀκριδὰ ἦτον ὁ μικρότερος ἀδελφός μου ποῦ εἶχε κλέψῃ τὸ Τσί-τσί ἀπὸ τὸ παλάτι τοῦ πατέρα μου, ἐδῶ καὶ τόσα χρόνια. Τὸν ἐπρόσταξα λοιπὸν νὰ μείνῃ, διὰ παντὸς ἀκριδὰ, διὰ νὰ τιμωρηθῇ διὰ τὴν κακίαν του. Ἐπειτα, εἶπα τῆς νεράϊδας ὅτι δὲν τὴν χρειαζόμην, καὶ τὴν ἄφισα νὰ φύγῃ. Ἀπόψε τὰ μεσάνυχτα θὰ καθίσω εἰς τὸν βασιλικὸν θρόνον τῆς Μαγικῆς Χώρας, καὶ θὰ γίνω βασιλεὺς.»

«Ὅταν ἡ ἱστορία ἐκόντευε νὰ τελειώσῃ, ὁ κόρακας ἄρχισε νὰ ξύνῃ τὸ κεφάλι του καὶ ἐφάνηκε συλλογισμένος. Ὁ Τζι-τζι τὸν ἠρώτησε τί ἔχει καὶ συλλογίζεται.

—Πρῶτα-πρῶτα πρέπει νὰ ζητήσω συγγνώμην ἀπὸ τὴν Μεγαλειότητά σου, διότι δὲν ἐπίστευα ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ὅτι ἔλεγες, εἶπεν ὁ κόρακας, καὶ ἐκτέθλασε τὸ ἓνα του πόδι καὶ ἐσήκωσε τὸ ἄλλο.

Ὁ καλὸκαρδὸς βασιλέας ἐγέλασε.

—Ἐπειτα εἶνε καὶ κατὶ ἄλλο, εἶπεν ὁ κόρακας. Σήμερα ἡῦρα μίαν ἀκριδὰ.

—Λοιπὸν;

—Μιά πολὺ μεγάλη ἀκριδὰ.

—Λοιπὸν;

—Λοιπὸν, ἤμουν πεινασμένος φοβερά!

—Λοιπὸν;

—Λοιπὸν... λοιπὸν τὴν ἔφαγα.

—Ἀλλοίμονο! πολὺ φοβοῦμαι πῶς ἦταν ὁ κακὸς ἀδελφός μου!

—Κ' ἐγὼ τὸ φοβοῦμαι! εἶπεν ὁ κόρακας. Ποία θὰ εἶνε ἡ τιμωρία μου;

Ὁ Τζι-τζι εἰς ἄκουσιν:

—Αἱ! εἶπεν, ἐπειδὴ ἡ ἀκριδὰ δὲν εἶχε τόσο μυαλό, ὥστε νὰ μὴν πάγῃ καὶ νὰ καθίσῃ στὸ δρόμο ποῦ θὰ περνοῦσε ὁ πεινασμένος κύρ-Κόρακας, ἡ τιμωρία σου θὰ εἶνε ὅτι θὰ φῶς τώρα μαζὶ μου, καὶ ὅμα καθίσω ἀπόψε στὸν θρόνον, ἐσὺ θὰ γείνης ὑπουργός μου, διότι φαίνεται κόρακας μὲ πολὺ μυαλό...

Καὶ ἔτσι ἔγινεν. Ὁ Τζι-τζις ἔτριψε τὸ μπουκάλι καὶ ἀπὸ γέρος ἔγινε πάλιν ὠραίος νέος, ἐξανάτριψε τὸ μπουκάλι καὶ ὁ κόρακας ἔγινεν ἓνας σοδαρὸς ἀρχοντας μὲ μαῦρα σμενὰ ροῦχα, — καὶ ἐπέρασαν καὶ οἱ δύο ζωὴ χαρούμενη εἰς τὸ μαγικὸν βασίλειον τῆς Μαγικῆς Χώρας. Καλὰ αὐτοί, κ' ἐμεῖς καλλιτέρα...

Ἐτσι ἐτελείωνε τὸ παραμῦθι ποῦ ἔλεγεν ἡ γιανγιά μου.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕ'.

Ὁ Παυλὺς ὄλην αὐτὴν τὴν ὥραν ἦτο καθισμένος σὲ μιά πέτρα καὶ ἐπροσπαθοῦσε νὰ βγάλῃ ἓνα πετραδάκι ἀπὸ τὸ παπούτσι του.

«Θεὸν ἔναντιον τοῦ γίγαντος.»

«Ὅταν λοιπὸν ἐσηκώθη, ἐκύταξε καὶ αὐτὸς τὸν γίγαντα καὶ ἐνόμισεν ὅτι κάπου τὸν εἶχεν ἰδῆ, κάπου τὸν εἶχε γνωρίσῃ.

—Καλέ, αὐτὸ εἶνε σκιάχτρο! λέγει.

—Τί εἶπες; σκιάχτρο;... αὐτὸς εἶνε ὁ Δράκος ποῦ ἐκυνήγησε νὰ φάγῃ τὸν Κοντορεβιθούλη! λέγει ἡ νουαρχίνα.

—Ὅχι, δεσποινίς, αὐτὸς εἶνε ὁ Κύκλωψ ποῦ ἔφαγε τοὺς συντρόφους τοῦ Ὀδυσσεῦς, διακόπτει ὁ πλοίαρχος Γιαννάκης, ὁ ὁποῖος ἔχει διαβάσῃ καὶ ὀλίγην μυθολογίαν.

—Ἀμ' ἂν εἶνε ἔτσι, θὰ εἶνε τυφλὸς καὶ δὲν θὰ μάς δῇ, — λέγει ἡ δεσποινίς Κική, ἡ ὁποία κατὶ ξεύρει καὶ αὐτὴ διὰ τὸν Ὀδυσσεῦ καὶ ἔχει διαβάσῃ πῶς ἐτυφλώθη ὁ Κύκλωψ.

—Καλέ τί Κύκλωψ καὶ κύκλος! λέγει πάλιν ὁ Παυλὺς. Μοῦ φαίνεται πῶς εἶνε τὸ σκιάχτρο ποῦ ἔκαμε ὁ θεὸς μου ὁ Ἀντώνης μὲ ἓνα παλῆλο καπέλλο του καὶ μὲ μιά παλῆλὴ μπλούζα του... Σταθῆτε, νὰ πᾶω νὰ δῶ.

Καὶ διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν κάμνει λάθος, ξεκινᾷ ἐναντίον τοῦ γίγαντος, συντρυφευμένος ἀπὸ τὸν κ. Λουλού.

Κατὰ διαταγὴν τῆς νουαρχίνας, ἡ ὁποία πάντοτε εἶνε προνοητική, ὁ Παυλὺς ἔχει ὀπλισθῇ μὲ ἓνα κομματι ζερόκλαδο ποῦ εἶνε σὰν μαγκούρα.

(Ἐπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια)

Ὁ κ. Πάλμερ δὲν ἐφρόντιζε πολὺ πολὺ διὰ τὸ σχολεῖν του. Ὅλη ἡ εὐθύνη, ὅλον τὸ βάρος ἔπεσαν εἰς τὴν ράχιν τῆς Αἰμιλίας, ἡ ὁποία ἦτο ἀφωσιωμένη ψυχῇ τε καὶ σώματι εἰς τὸ δύσκολον ἔργον τῆς.

Καὶ ὅμως εἶχεν ἡ καίμενὴ πολλὰς ἄλλας μερίμνας. Μετὰ ἐπανειλημμένας ἀκάρπους ἀποπειράς, ὁ πατέρας τῆς εἶχεν ἀρχίσῃ νέαν ἐπιχείρησιν ἀπὸ κοινοῦ μὲ ἓνα ἀνεψιὸν τῆς κ. Χώβ, κάποιον κ. Ἰουλίον Χόλμπρυκ, ὁ ὁποῖος ἐφημιζέτο ὅτι ἀγαποῦσε τὰ χρήματα ὅσον τοῦλάχιστον τὰ ἀγαποῦσεν ἡ θεία του, καὶ ὅτι ἐγνώριζε πολὺ καλὰ νὰ φυλάττῃ ὅσα ἀπαξ ἐκέρδιζεν. Ἡ κ. Φρεϊδερίκου Χώβ ἐνόμιζεν ὅτι αὐτὸ ἦτο ἐχέγγυον ἀσφαλείας, ἀλλ' ἡ Αἰμιλία, ἀπ' ἐναντίας, δὲν ἐπερίμενε τίποτε καλὸν ἀπὸ αὐτὸν τὸν συνεταιρισμόν. Ἐγνώριζεν αὐτὴ ἀπὸ φυσιογνωμίας, καὶ τὸ ἐξωτερικὸν αὐτοῦ τοῦ κ. Ἰουλίου δὲν τῆς ἐνέπνευε καμμιάν ἐμπιστοσύνην.

Ἡ κ. Φάγγ ἦτο, ὡς πάντοτε, ἡ μυστικὸσύμβουλος τῆς· μόνον ὁσάνις ἦτο

παρὰ πολὺ κουρασμένη δὲν ἔπαινε μαζί της τὴν κουδέταν τὸ βράδυ...

1.

Η ΠΛΑΚΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΦΑΓΓ

Αἰμιλία.

«Ποῦ εἶνε ὁ Κάρολος, εἶπατε;—Εἰς τῆς κυρίας Κούρτις, ὅπως συνειθίζει. Γνωρίζετε ὅτι ἐπιζητεῖ πάντοτε πᾶσαν εὐκαιρίαν διὰ νὰ ἰδῇ τὴν Βιργινίαν· τὴν εὐρίσκει τελείαν, καὶ νομίζει ὅτι εἶνε ἀλάνθαστος αὐτὴ, διότι πάντοτε συμφωνεῖ μὲ τὴν γνώμην του.

«Μ' ἐρωτᾷτε, τί ἔχει ὁ Κάρολος; Ἀληθινά, δὲν ἤξεύρω. Ἡ Βιργινία λέγει ὅτι ὁ ἀδελφός τῆς Γουίλ εἶνε ἀκριδὴς ὅπως αὐτὸς ἀπὸ τινος καιροῦ· ὑποθέτει ἡ Βιργινία ὅτι ἔτσι συνήθως κάμνουν ὅλοι οἱ νέοι ποῦ ζητοῦν νὰ εὐρουν καὶ ν' ὀργίσουν τὸ στάδιόν των. Ἴσως καὶ νὰ μετανοῇ ὁ Κάρολος διὰ τὴν ἀπόφασιν ποῦ ἔλαβε. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε λόγος νὰ φέρεται τόσο ἀσχημα. Χθές, λόγου χάριν, εἶπα πᾶν διὰ νὰ διασκεδάσω τὴν μικρά μου καὶ τὸν κ. Πάλμερ. Ὅταν ὁ Κάρολος ἐπέστρεψεν, ἄμα εἶδεν ὅτι δὲν ἦμεθα μόναι ἡ μικρά καὶ ἐγὼ, ἐγύρισε τὴν ράχιν του καὶ ἔφυγε χωρίς νὰ προσφέρῃ λέξιν. Ὁ κ. Πάλμερ μ' ἐκύτταξε στὰ μάτια, σὰν νὰ μοῦ ἔλεγεν αὐτολεξεί: «Αὐτὴ εἶνε ἡ καλὴ ἀνατροφή τῶν νέων ποῦ πηγαίνουν ἐμπρὸς μόνον των!» Πολὺ μ' ἐπέεραξεν αὐτὴ ἡ συμπεριφορὰ τοῦ Καρόλου. Ἐκτὸς τούτου σχεδὸν δὲν τον βλέπομεν πλέον· εἶνε ἀπησχολημένος μὲ τὰ βιβλία του, καὶ δὲν πηγαίνει πούθεν ἄλλου παρὰ μόνον εἰς τὸ σπίτι τῶν Κούρτις.

«Μ' ἐρωτᾷτε, δικτὶ ὁ κ. Πάλμερ ἐρχεται τόσο συχνὰ ἐδῶ; Δὲν ἤξεύρω νὰ σᾶς πῶ· ἐρχεται κάποτε διὰ «συμπεριτολογικὰ» ζητήματα. Ἀν ἐπίστευα ὅτι τὸν ἐλκύει καὶ τὸ πιάνο μου, πολὺ θὰ ἐλυπούμην ποῦ τὸ ἐνοίκισα. Ὅχι διότι μοῦ εἶνε ἐγγληρὸς αὐτὸς ὁ κύριος· ἀλλὰ ἐπιοτιμοῦσα τὴν ἡσυχίαν βραδυῶν ποῦ ἐπερνοῦσαμεν μὲ τὸν Κάρολον. Ὁ κ. Πάλμερ δὲν λέγει τίποτε σοδαρόν, καὶ αὐτὸ καταντᾷ κουραστικὸν ἐπὶ τέλους. Ἡ Χαρὰ Σάμφορν δὲν εἰσπορεῖ νὰ τον ὑποφέρῃ. Διὰ τί κουνᾷτε τὸ κεφάλι σας, κυρία Φάγγ; Εἴσατε παρὰ πολὺ αὐστηρά. Κ' ἐγὼ δὲν ἤξεύρω τί δὲν θὰ ἐδίδα διὰ νὰ ἐπανεύρω τὴν ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην πρὸς τὴν φιλίαν τῆς, τὴν ὁποίαν εἶχα ἄλλοτε. Βυθίζω συχνὰ τὸ βλέμμα μου εἰς τὸ βῆθος τῶν μεγάλων ματιῶν τῆς, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ εὕρω ἐκεῖ τὴν ἔκφρασιν τῆς ἀπολύτου εὐκρινείας. Ἐνίοτε ἀμφιβάλλω, καὶ στρέφω ἄλλου τὸ βλέμμα μου, ἀλλὰ ἀμέσως μετανοῶ. Θέλω νὰ ἔχω πάντοτε ἐμπιστοσύνην πρὸς αὐτὴν· φιλία χωρίς ἐμπιστοσύνην δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ!»

2.

Αἰμιλία.

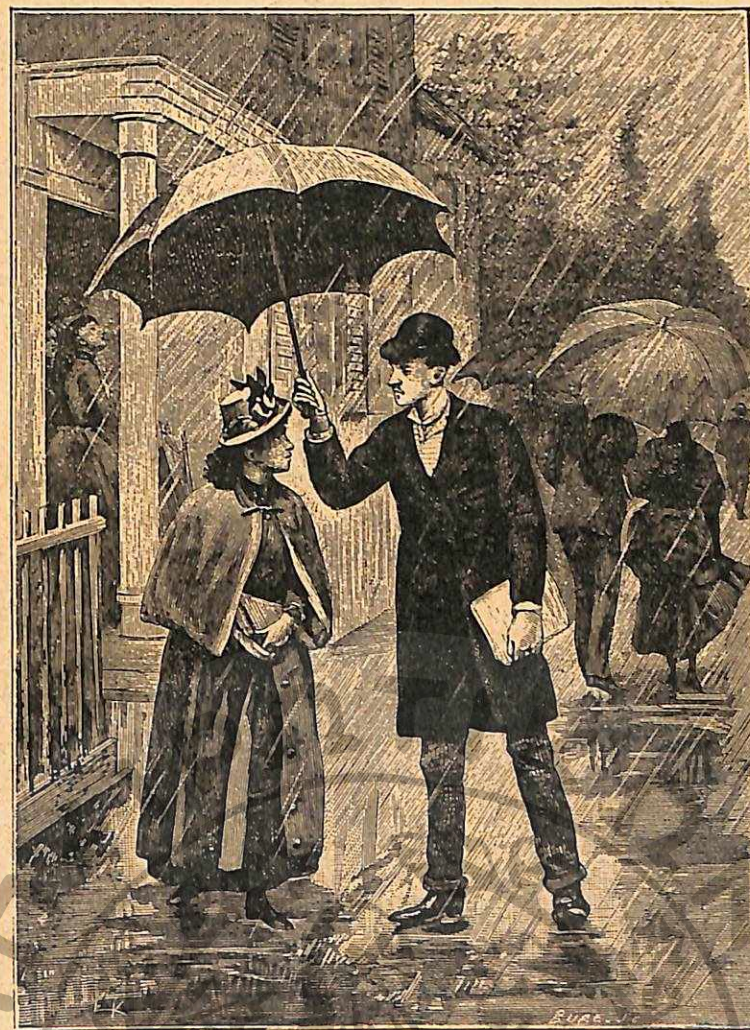
«Ἐχω κατὶ νόστιμον νὰ σας διηγηθῶ, κυρία Φάγγ. Ἐνθυμεῖσθε τὸν θεῖον τῆς μικρᾶς Λούσης Πόουτ, ἐκείνον τὸν μακροέλεκα ποῦ ἐνομάζεται Ἰῶβ Φέττυπλας; Φαντασθῆτε! ἦλθεν ἐδῶ νὰ κάμῃ μίαν διάλεξιν περὶ φυσιολογίας. Ὁμιλήσεν ἐπὶ μίαν ὥραν μὲ τρόπον τόσο μόνονον, τόσο μπερδεμένον, ὥστε, ὅταν ἐσταμάτησεν, ὅλοι, ἐνθουσιασμένοι διότι ἐγλύτωσαν, τὸν ἐχειροκρότησαν καὶ μὲ τὰ δύο χέρια. Ἀλλοίμονον! τὰ βᾶσανὰ μας μόνον ἔως τὰ μισὰ εἶχαν εὐθυσθῇ. Ἐστρεψεν ὁ κύριος τὸ χειρόγραφον ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, καὶ πάλιν μὲ τὸν ἴδιον τόνον μᾶς ἐξεφούρνισε ἄλλας τόσας σελίδας... Μερικοὶ νέοι τοῦ ἐφώνησαν ἐπανειλημμένως νὰ τελειώσῃ ἐπὶ τέλους, καί, ἀληθινά, δὲν μοῦ ἐφάνη ἀξιοκατάκριτος ὁ τρόπος των.

«Ἀλλὰ κυρίως δὲν εἶνε αὐτὸ τὸ περίεργον ποῦ ἤθελα νὰ σᾶς διηγηθῶ... Ὅλα ἐλειώθηκαν εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, καὶ αὐταὶ ἀκόμη αἱ ἀνέυσαι διαλέξεις. Τὴν στιγμήν ποῦ ἐδραχάμεν ἀπὸ τὴν αἴθουσαν τῶν διαλέξεων, μὲ βροχήν ποῦ ἐπείπε ποταμίδον, κάποιος μὲ ἐπλησίασε καὶ προσεφέρθη νὰ με σκεπᾷσῃ μὲ τὴν ὁμβρέλλαν του καὶ νὰ με ὀδηγήσῃ εἰς τὸ σπίτι μας. Μαντεύετε, ποῖος ἦτο; Ὁ κ. Ἰῶβ ὁλόκληρος. Τὸ φυσικώτερον θὰ ἦτο νὰ εἶνε ὁ Κάρολος. Ἀλλὰ ὁ Κάρολος μ' ἄρισε τὴν ἰδίαν στιγμὴν διὰ νὰ τρέξῃ νὰ προσφέρῃ τὸν βραχίονά του καὶ τὴν ὁμπρὴν λαν του εἰς τὴν Βιργινίαν.

Δὲν εἶχα λοιπὸν κανένα λόγον διὰ ν' ἀρνηθῶ τὴν προσφορὰν τοῦ κ. Ἰῶβ. Φαντάζεσθε ὅμως τὴν ἐκπληξίν μου. Ὁ κ. Φέττυπλας εἶνε ἡ δειλία προσωποποιημένη. Δὲν εἶχα ἀκούσῃ ποτὲ ὅτι προσεφέρθη νὰ συνοδεύσῃ ἄλλην φορὰν καμμιάν κυρίαν εἰς τὸ σπίτι τῆς. Καὶ ἡ

πρᾶξις του τόσῳ μᾶλλον μοῦ ἐκίνησε τὴν ἀπορίαν, ὅσον ἐπειδὴ μένει εἰς τὸ χωρίον Οὐίξ, κάθε βῆμα, ποῦ ἔκαμνε διὰ νὰ με συνοδεύσῃ ἐδῶ, προσέθετεν ἄλλα δύο ἀκριβῶς εἰς τὸν ἰδικόν του δρόμον.

Δὲν κατῶρθον νὰ εὕρω οὔτε μίαν λέξιν νὰ εἰπῶ καθ' ὁδόν· ἀλλ' οὔτε ἐκείνος. Τὸ συνειθίζει ἄλλως τε, καὶ ἐπειδὴ κατὶ ἔπρεπε νὰ εἰπῇ, τέλος πάντων, ἐξεροκατάπινε μὲ τέτοιον τρόπον, ὥστε ἐνόμισα μὲ τὴν ἀφελειάν μου ὅτι ἦτο

«Εἴσατε νέα!... πολὺ νέα.» (Σελ. 285, στήλ. γ')

κρυολογημένος. Ἐπετάχυνα ὅσον ἤμπορῶσα τὸ βῆμα, διότι ἐσυλλογιζόμην ὅτι θὰ ἦτο προτιμώτερον εἰ αὐτὸν νὰ εὐρίσκαται εἰς τὸ κρεβάτι του παρὰ εἰς τοὺς δρόμους μὲ τέτοιον καιρὸν· ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε τρόπος διὰ νὰ τον κάμω νὰ περιπατῇ γρηγορώτερα, καὶ το ἐπῆρα εἰς τὸ σπίτι, ἀλλὰ αὐτὸς ποῦ ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του! Ἐξαφνα, χωρίς νὰ το περιμένω, ἔστρεψε πρὸς ἐμὲ τὴν κεφαλὴν:

«—Μὴς Χώβ! ἐφώνησε μὲ ἀποφασιστικὸν τόνον.

«—Κύριε Ἰῶβ!

«—Εἴσατε νέα!... πολὺ νέα,

